

довѣріею бѣхъ честитъ да придобѣхъ въ четырдесять и петъ годишното си поприще, благодарятъ ся и до сега въ трудны обстоятелства да поискватъ помощь отъ моѣхъ опытность; и мысля че тѣ рѣдко ся раскайватъ за това.

Едвамъ свърши прикаскхъ си и една стара слугиня, като ся показа на прагътъ, призова на обѣдхъ. Подадохъ тогазъ ржхъ си на госпожхъ. Въ продълженіето на обѣдхъ разговорътъ ся въртъше около незначителны прѣдметы, и Г. Ловененъ не прѣставаше да мя изгледва съ остъръ и сумнителенъ погледъ, а госпожата му кога какъ ся обращаше да мя покани, прѣобърташе тонътъ на гласа си въ жаловитъ, като че говоряше къмъ боленъ. Най-послѣ станххмы, и старыйтъ погаръ мя заведе въ кабинетътъ си, дѣто ни донесохъ кафе. И азъ поканенъ сѣднхъ, а той като ся опрѣ о каминхъ,

— Господине Маркизе, рече ми; вый мя почетохте като възложихте на мене работытъ на покойный вашъ бащх. Вчера ся готвахъ да ви пишх и ся научихъ за идваніето ви; и тѣй устменно ще ви съобщх слѣдствіето на моето стараніе и на дѣйствіята си.

— Прѣдосъщамъ, Господине, лоше слѣдствіе.

— Лоше, Г. Маркизе, не криж че трѣба да ся въоружите съ голѣмъ куражъ за да го научите; но азъ имамъ обычай да излагамъ работытъ методически. На 1830 госпожа Луиза Елева